

Absoluut dieptepunt van de reis

Door Harm en Henny Bouma
(bewerking Dick Baas)

NUNSPEET – De Round Table Tour for Children 2004 zit er op. Harm, Henny, Edwin en Linda Bouma zijn allemaal weer thuis. Het is een enerverende reis geweest. Vandaag een samenvatting van het verslag van de reis door Jordanië en Syrië met de Dode Zee als absoluut dieptepunt. Volgende week dan het slot van de reis.

Door Oman, Yemen en Saudi hadden we een zeer spannende tocht, veel kilometers bergpad en/of woestijn, vaak 's ochtends om vijf uur op, kamp opbreken en om zes uur rijden, totdat het tegen half zes weer tijd werd voor een volgende overnachtingplaats voordat het donker werd.

Reden dus om in Aqaba even twee dagen bij te willen komen in een uiterst luxe westers hotel met eigen strandje compleet met bar. Daar vallen ons ook meteen de meestal zeer slecht geklede en veel te dikke westerse toeristen op. Maar ja, we zijn al zo gewend aan reizen, dat we na een dag heerlijk luieren op het strand alweer de auto starten en een prachtige tocht maken door de Wadi Rum. Dit is een groot beschermd woestijn/natuurgebied. Zo uitgebreid dat het onverstandig is daarin alleen te rijden. We huren dus een gids die bij ons in de auto stapt en rijden door Wadi Rum terug naar Aqaba.

We hebben al zo veel woestijn en bergen gezien, en toch is het steeds weer fascinerend, steeds weer anders door erosie, kleuren en vegetatie. Aqaba ligt aan de Rode Zee op het punt waar Israël, Egypte en Jordanië samenkomen. Vlak voor de kust liggen mooie koraalbanken en zwemmen grote hoeveelheden prachtig gekleurde vissen. Even een uurtje snorkelen dus. Na Aqaba rijden we naar het noorden naar de antieke stad Petra. Aan een uitvoerige beschrijving van dit fenomeen te beginnen zou een ontkenning van haar schoonheid betekenen, dit kun je niet in woorden vatten. Al 9000 jaar v. C. woonden hier kleine gemeenschappen.

Het is pas de aardbeving in het jaar 551 geweest die het feitelijke einde van de stad betekende, hoewel de kruisvaarders er in de twaalfde eeuw nog gebruik van

hebben gemaakt. In de bijbel wordt de stad Sela (= rots) genoemd, de Arabieren noemen haar Wadi Musa, ofwel Het dal van Mozes. Deze stad is geheel uitgehouwen in de zandstenen rotsen, compleet met huizen, tempels, kathedraal en theater, want ook de Romeinen hebben hier langere tijd gewoond. De straten zijn natuurlijke kloven. Daardoor is de stad één geheel met de bergen, en meer dan wat dan ook een eerbetoon aan de natuur en geen voorbeeld van zelfverheerlijking van de bouwers die latere en andere bouwwerken kenmerkt. Velen zal de stad toch, soms onbewust, bekend voorkomen: Steven Spielberg heeft hier de mooiste scènes voor de Indiana Jones film "The Last Crusader" opgenomen.

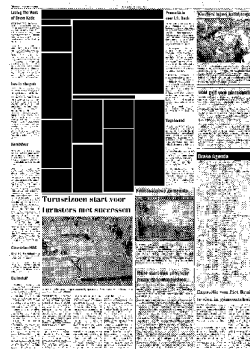
Op onze weg verder naar het noorden bereiken wij hier het absolute dieptepunt van onze reis: de Dode Zee. Onze GPS wijst 406 m. onder de zeespiegel aan, 45 gr. C en een relatieve luchtvochtigheid van slechts 30 %. Goed uit te houden dus, zolang je niet met je blote voeten op het zand probeert te lopen. (Even ter herinnering: het hoogst bereikte punt op onze tocht was in de Himalaya op 5240 m. !) Aan de overkant zien we Palestina. Van Jeruzalem zijn we hemelsbreed slechts dertig km verwijderd. Ook hier weer is de politie zeer begaan met onze veiligheid. We mogen alleen op een plaats kamperen waarop zij zicht hebben. Overigens steeds in een vriendelijke en ontspannen sfeer, maar toch. In dit gebied ook weer veel bewapende controleposten waarvan wij overigens totaal geen last hebben.

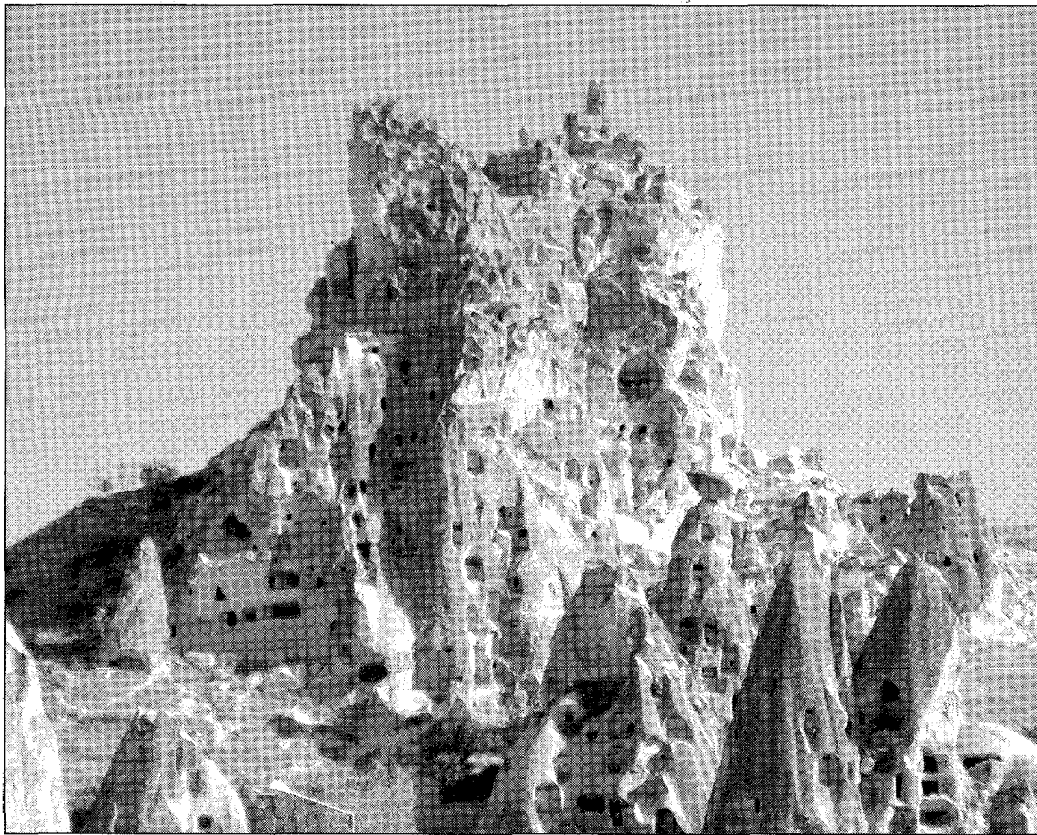
Zoals eerder gezegd, Jordanië is een mooi en vriendelijk land, en prima geschikt om kennis te maken met de Arabische cultuur, zij het ook met een westers randje.

Vanuit Jordanië rijden we via de snelweg naar Damascus in Syrië, een afstand van slechts 110 km. En hier besluiten wij om onze route naar huis te wijzigen. Een van de andere deelnemers moet door privé- en werkomstandigheden vervroegd naar huis. Zij besluiten de volgende

dag op weg te gaan. De gezondheidstoestand van onze ouders, met name van Henny's moeder, baart ons al een tijdje zorgen en een hernieuwde ziekenhuisopname maakt dat we dichterbij willen zijn. Vanaf Damascus rijden we nu dus met twee auto's. Dat het reizen met een kleinere groep ook voordelen biedt wisten we al van eerdere gelegenheden. Met name het contact met de bevolking is natuurlijk veel directer, persoonlijker en gemakkelijker. Zo stelden we op onze weg naar de Turkse grens steeds lange rijen voor de weinige dieselpompen vast. Tja, als je voor zes euro weer een volle tank hebt. Al snel nadat we ons uiteindelijk toch maar achter in een rij hadden aangesloten kwam de eigenaar echter aanlopen en loodste ons langs de wachtende rijen zodat we direct konden tanken. Verbazingwekkend in onze ogen was bovendien dat niemand van de wachtenden protesteerde, in tegendeel, ook in dit land, volgens Bush deel van de "as van het kwaad" werden we vriendelijk en enthousiast welkom geheten. Men vraagt trouwens ook hier, net al in Yemen, Saudi en Jordanië, eerst of je Amerikaan bent. Als duidelijk is dat je uit Nederland komt ben je van harte welkom, met name in Yemen speelde dit heel erg. Na het tanken werden we uitgenodigd voor een rondleiding door de steenhewerij achter het tankstation waar uit plaatselijk marmer o.a. mooie schouwen werden gemaakt. (onder andere voor export)

Vervolgens werden we nog thuis uitgenodigd voor een lunch waarvoor we echter helaas geen tijd meer hadden vanwege de grensoverschrijding naar Turkije die we nog voor ons hadden. Maar ook hier weer trof ons de vriendelijkheid en de gastvrijheid die in de gehele oosterse cultuur verankerd ligt.

Het dal van Mozes betekent wonen in kloven en rotsen (eigen foto)